

ACZÉL GÉZA

(szino)líra

TORZÓSZÓTÁR

agyonüt

szürke kis napjainkból tudjuk tétova szavaink gomolygó érzéseinkre nincsenek szilárd ívekkel ráboltozva az izzó láva olykor robban mint a bomba és dadog a száj ha végre kimondanád mi süvít át a belső tájakon ám legtöbbször artikulálatlanul hagyod a légszomjjal küszködő melled bugyraiban a vak feszültségeket mivel a szó még a legcsúnyábbja is túl szép s túl kerek ahhoz hogy kövesse a biológiai anyag közé szorult fölérzéseket s mindez valamiféle hanggá átvetve netán ékes kézírásba zárva melyre kevés válasz a langue s a parole zseniális elméleti magánya vagy újabban a klaviatúrák késődelutánja mely hiányérzeteden szintén nem segít bogozhatnád a kételyt reggelig mert ez az egész színjátszás olyasmi mint ha halovány tolmácsként a térbe beesne valaki ambiciózus kedve harctéri csatának fordítva az illatozó virágoskertet hol szelíd gólyalányok helyett gyilkos géppuskák kelepelnek s a jámbor nem venné észre a lét gyakran érzéketlen az egyenes beszédre mint mikor anya egykoron két fáradt mozdulat között agyonüt mondta de pillanatok múlva már égett arcodon forró csókja és szenvedélyesen magához ölelt

agyrém

ahogy melegebb áramlatok felé az ellapított mélytengeri halak zsigerestől úgy vonul előtted fél évszázada már a töppedt népakarat s mivel a korábbi korok csak képeskönyvekből kivágva gyanakvó zord természetünk nem szereti s erőn felül sem imádjá a bizonytalan előzményeket ősidőkben létezett-e lágy szívű matriarcha vajon érdem szerint kapta-e mindig a bölcs királyi kegyet sok kivételesnek főlemlegetett szentség vagy levágott fejükkel hónuk alatt vonultak el az igazak míg az önkényesen elhatalmasodott restség be nem boltozta a múltékony időt nehéz kérdéseinkhez kissé szűkös a délelőtt nem is szorítkozhatunk csak az empirikus tapasztalásra melynek filozofikus körökben is akad mélységes gyanakvása de az én bizakodásom még állja ha belekeveredek némi vulgáris materialista szeánszba ahogy egykor kielemeztem évtizedekig miként hápogtak bornírt tapsok a tribünökről felettem s ma miként viszik kifinomult banditák szakajtótkban

gátlástalanul a dohányt míg éhezik az összezsugorodott birodalom fele agyrém csak hogy ezek hiányos szelleme egyszer a jóság felé fordul hitetlenségünk a vak űrbe csordul

agyszélhűdés

olykor még reménykednél is hullámzó bioritmusodban nyikorgó szekérként taszigálva magad előtt a gyorsuló időt ám hirtelen szűkülő tekintetedben csoszogni kezd néhány sután kicsavart kezű rég látott ismerős végtagjuk sápadtan ütődik combjukhoz mint letört faágaknak elgyötört lombja s ártatlanná szelídült üres pillantásaikból dől eléd a megkezdett vég riadt halomja némi segítséget már nem is remélve hisz alulról szemérmesen rád emelt nézésükben az iszonyat vad villámai mellett terebélyesedni kezd valami különösen éledező béke számodra csupán kódolni szeretnék ilyen lesz a vége te se hajazz olcsó reményre közeli utak lelassult vándora s ha csak annyit tehettek hogy törékeny illúzióid ritkuló sorának mozgása oda már nem éltek hiába légy tehát a múltás folytatása agyszélhűdés gyomorrák embólia horrort gerjesztő kivadult kertjében az ábra és ha a tapintat humánus elméd peremén megállna gondolj arra jönnek még fürtökben a rafinált színanimák melyek stabil konstrukciói minden erőlködés nélkül majd kibírják undok nyöszörgésedet ha sírodra ritmust tévesztve a cinizmus vádjától se mentve hamarabb ráhajolsz

agyondolgozza magát

nahát ez az *agyondolgozza magát* most jól kiszúrt velem évtizedek óta rendező verseim valami különös fegyelem a címeket egy szóba rántva s bár jelen esetben is a fogalom összezárja némi laza vízióba az érzelemben megmerített képet s egykori elcsigázott gályaraboktól hajóvontató mállott tenyereken át kötő szerencsétlenekig feszül bennem a méltatlan enyészet miközben odébb senkiháziak pőfékelik fölöttük a szakmát indulatom nyelvészkedő amatőrként ment át ebbe az alkalmi struktúrába míg tülekedő kalandoraitól rövid életén át hallgathatja az idézett pára hogy miért ő a sors csapása ám haragomat a textusból röpké időre kiterelem taszít nehéz műhely felé a gondoktól úgy-ahogy megtisztított értelem a szavak mélységét nem is babrálva hisz alig érkezünk kis meglepéssel a teljes lefedettség birodalmába és talán az egyszavas cím is csak elhibázott ötlet akár az adys háromszavas valahogy megküzdök az aranymetszetes veszteséggel s az alkotás-lélektani kudarcokkal feldíszítem magam visszacsúsztva a szociális felismerésekhez melyek sorozata demagógiáktól hemzseg de fontos gesztus és talán magyar

agyonkínoz

az öregedés és az értelem együttese már nem terem olyan harmóniát melyet az egykori sikeres évtizedekben éreztél kemény villásreggelik után bearaszolva némi céltudattal az okos munkahelyig ma már szerénytelenségre sem telik ha kvázi kávéházakban folytatod stilizáltan emelt megannyi sóhajod melyek részben művinek tetszenek ugyan de kegyetlenül bele is dolgozza a szétrezenő tudat a keserű jövődöt melynek víziójában rosszul rakott kazalként szertedől sok kis összerakott álom melyben legfeljebb azt csodálom mikor ifjú lendülettel zabálnak föl majd a kannibálok empatikusan jövő-tudatlanul hiszen sorsot az ember előre nem tanul s ha marad még csontod azt hentesek életlen fűrészszel keresztbe reszelik hogy végre hiteles jajok kanyarogjanak föl az egekig kiütött állkapcsokkal megunt nehézkedő belekkel mikor a precíz részleteket már egy bosch-szerű figura ügyeli inkvizítori szakértelemmel végső romlássá ha tudatod még ekkor is marad kis keresztredről persze bölcsnek érezheted magad s mikor éppen agyonkínoz a fájdalom vélheted a múltás csak átmeneti rágalom melyet odafönt megoldanak

agyonlő

noha örök közhely hogy mindenkinek megadatik a vég sőt ez az aprócska felismerés tágasan épített filozófiák csokrára elég melyekben hol zseniálisan olykor meg bután mereng életerős ifjúság a rajta túlmozduló időn sokan pedig mint egy békés nagy legelőn templomok hűvösén várják az isteni csodát mert majd az örök világosságban odaát fénné szóródik a kín a létezés lebeg s nincsenek már alatt jajduló emberek kiket legföljebb a mindenkire mérés vigaszával nyugtatgat a romlás mivel egyszerre dől zsarnok celeb pizzás kifutófiú és a ravaszkodó postás kozmikus bírói határozatra s az ítéletben mindegy kinek ki az apja-anyja permanens a gyász e lírai lötyögés absztrakt formái mögött engem azonban gyerekkorom óta a múltás egy különös változata a kivégzés kísért előbb csak riadt kötélhurkok himbálóztak szememben az elkövetett bűnökért aztán özönöltek a kultúráknak mondott megsemmisítések változatai s a máglyahalál után kerékbe törve olajban főzve zsigereid gyorsan növé bambusszal átdőfve levágott fővel vérpadra lökve talán a legkegyesebb ha agyonlő valaki szemed se moccan ha agyad kiloccsan